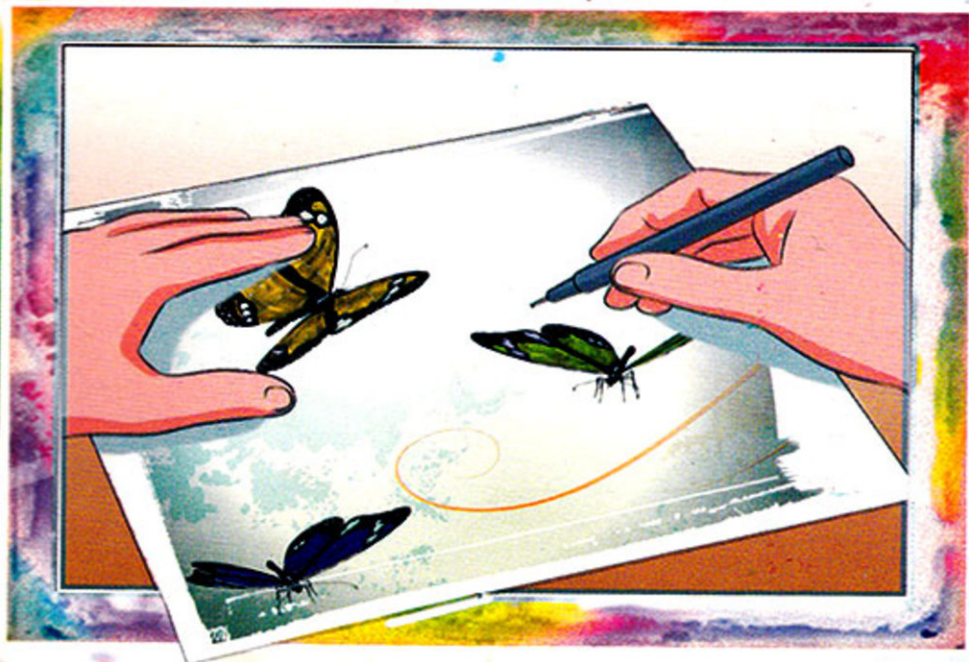

ဧည့်ပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ရက်ချက်မညီသော - ပန်းစိုက်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်)

ဤကဏ္ဍတွင်ရှိသော
အချစ်လုံးချင်း

အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ထား၍ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ အား
လုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

မိုးစက်ပွင့် (ကလောင်ခွဲ) အလင်းသစ်အား မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ဖေ
ဖေ ဦးသိန်း + မေမေ ဒေါ်နုတို့ အား ထာဝရဦးထိပ်ပန်ဆင် ရှိခိုးကန်
တော့လျက် -

ကလောင်နှစ်ခုစလုံးကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ရွှေပဒေသာစာပေမှ
ဦးအေးလွင်နှင့် အမှာ စာရေးပေးပါသော ဆရာမောင်သာ (ရှေးဟောင်း
သုတေသန) ဆရာမကြယ်စင်မှူးဝေတို့ အား အထူးကျေးဇူးတင်စွာနှင့်
ရှိခိုးကန်တော့ ဂါရဝပြုပါသည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း(၁)

တပေါင်းလကနေ တန်ခူးလအကူး တောင်လေက တဖြူးဖြူးပေမယ့် ဖျတ်ဖျတ်လူးမတတ် ပူနေသည်။ ။ အိမ်က တောင်ဘက်ကို နောက်ခိုင်းပြီး ဆောက်ထားတာမို့ အိမ်ထဲကို လေမတိုးပေ။ နေပူတာထက် ရင်ထဲကအပူက ပိုဆိုးနေသည် သာ။

မိုးတစ်ယောက်....

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဝမှာ ထိုင်ပြီး ငေးငိုနေမိသည်။ ။ မျက်လုံးက ဘယ်အရာကိုမှ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘဲ တွေးမိ တွေးရာတွေးပြီး ငေးမိငေးရာ ငေးနေမိတာပါ။ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ ထိုင်စားနေရတာ တစ်လကျော်ပြီလေ။

ဒီလို ရာသီဆို အလုပ်က ပြတ်ပြီပေါ့။ တောရွာဆိုတော့ ကောက်ရိတ်၊ ကောက်စိုက် ငါးရှာ၊ ဒီအလုပ်တွေပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ အခုက နွေစပါးတွေ စိုက်ပြီး ရိတ်ချိန်ကမရောက်သေးပေ။ မိုးက သူများ တွေလို ငါးကလည်း မရှာတတ်၊ အလုပ်ပြတ်တဲ့ ရက်မှာ နွေစပါးရိတ်ဖို့ ကြိုတင်ငွေယူထားတာလည်း များ နေပြီ။

ထပ်ယူပြန်ရင်လည်း -

အချိန်တန်တဲ့ အခါ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေမှာ ကို စိုးပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ အဖြေကမထွက်ပေ။

ဒါကြောင့် ရင်ထဲကအပူ ဘယ်သူယူပါ့မယ် ဖြစ်နေတာပေါ့။

"ရှေ့တိုး၊ ရှေ့ကိုနည်းနည်းတိုး"

"ဟာ....မေမေကလည်း တော်ပါတော့ဆို၊ ဒီမှာ ခေါင်းတွေပူနေပြီ"

"ပူမနေနဲ့ လေ သမီးရဲ့ ။ အမေက အားတုန်းရှာပေးရတာ။ ဒီလောက်ခေါင်းမှာ သန်းထူနေတာ၊ နင်မယားဘူးလား"

"ယားတော့ ယားတာပေါ့၊ မေမေက တအားတုတ်တာကိုး"

"အဲဒါဆို ခေါင်းပေါ်မှာ မတုတ်တော့ဘူး၊ ဖမ်းပြီး သမီးကိုပေးမယ်။ သမီးဘာသာတုတ် ဟုတ်ပြီလား"

"အဲလိုကျ အိပ်ချင်တယ် မေမေရဲ့ "

အမေလုပ်သူက ချော၊ သမီးလုပ်သူက ချွေနေသံကြားလို့ မိုးကြည်ဖြူ အသံကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဪ မိုးတို့ ခြံနဲ့ မိုးရဲ့ အဒေါ်ခြံကြားမှာ သရက်ပင်ကြီးရှိနေသည် ။ အဒေါ်နဲ့ သူ့သမီးမြတ်ပန်း နွယ်တို့ သရက်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေပြီး -

အဒေါ်က မြတ်ပန်းနွယ်လေးခေါင်းကို သန်းရှာပေးနေတာပါ။

"အဲဒါဆို မေမေ့ပေါင်ပေါ်အိပ်၊ ကျောင်းမှာ သန်းယားလို့ ကုတ်ရတာ သူငယ်ချင်းတွေကြား မရှက်ဘူးလား"

"အဟဲ....ရှက်တော့ရှက်တာပေါ့"

အမေလုပ်သူက ခေါင်းလေးကို ဖိချအိပ်ခိုင်းတော့ မြတ်ပန်းနွယ်တစ်ယောက် မိခင်၏ ပေါင်ပေါ်ကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်လေသည် ။

မေမေ။

စိတ်ထဲမှ တမ်းတမ်းတတခေါ်မိပြီး မိုး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ

ဝေ့တက်လာသည်။ ကိုယ့်မှာ တော့ အမေလို့ ခေါ်ရင် ပြန်ထူးမယ့်သူမရှိ
။ နွေးထွေးတဲ့ ရင်ခွင် ပျောက်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

မြတ်ပန်းနွယ်ကို မနာလိုလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းမိတာကြော
င့် မျက်ရည်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျ လာလေသည်။ ။

"မမ"

"....."

"မမ"

"ဟင်"

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညီမလေး ဇာခြည်
မွန်က မိုးကိုကြည့်နေလျက်မှ ...

"ဒီညစာ ဆန်မရှိတော့ဘူး မမ"

"ဟုတ်လား"

မိုးမျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ မွန်က မြင်သွားပြီး

"မမ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆို ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ"

"အမေ့ကို သတိရလို့ ပါ။ အခြား ဘာမှ မဟုတ်ဘူး "

မိုးရဲ့ စကားကြောင့် မွန်လည်း တွေ့ခနဲဖြစ်သွားလေသည် ။
သူလည်း အမေ့ကိုသတိရသွားမှာ ပေါ့။

"ဆန်မရှိဘူးဆိုရင် ငါ ဆန်သွားချေးလိုက်ဦးမယ်။ ငါလည်း

အန်တီမြင့်တို့ တစ်အိမ်ပဲချေးရဲတာ"

ပြောပြီး မိုးအလုပ်လုပ်ရင် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းတဲ့ ပိတ်စလေးကိုယူပြီး နေပူပူထဲကိုပဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။ မိုးရဲ့ အကျင့်က တစ်ခုခု လုပ်စရာရှိရင် အချိန်ဆွဲမနေတတ်ဘဲ ချက်ချင်းထလုပ်တတ်သည် လေ။

အန်တီမြင့်ဆိုတာက....

မေမေရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးပါ။ တူ တူမတွေမစားရမသောက်ရမှာ ကို စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တူ တူမတွေပေါ်တော့ ဟိုလူလည်း ပေးရ ဒီလူလည်း ပေးရနဲ့ အားနာပါသည် လေ။

အန်တီအိမ်ကိုရောက်တော့ -

"အန်တီ"

"ဟေ....ကလေး"

အန်တီက ကွမ်းရွက်ပေါ်မှာ ထုံးတို့ နေရင်းမှ မော့ကြည့်ပြီး ထူးလေသည်။ ။ အန်တီက မိုးကို ကလေးလို့ ပဲ အခေါ်များကာ မိုးလို့ ခေါ်ခဲ့သည် လေ။

" လာလေ...ကလေး၊ ထိုင်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ပြီး ထိုင်လိုက်ပေမယ့် မိုး လာရင်းကိစ္စကို ကိုယ်ကစပြီး အရင်မပြောရဲပေ။ ဒါကြောင့် နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့်သာ ထိုင်နေစဉ် -

"ပြောစရာရှိလို့ လား ကလေး၊ ပြောလေ"

"အိမ်မှာ ညစာဆန်မရှိလို့ အန်တီ၊ အဲဒါ အန်တီဆီမှာ ဆန်နှစ်ဘူး လောက် ချေးမလို့ ပါ"

အန်တီက ချက်ချင်းဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကွမ်းကိုသာ တမြို့မြို့နှင့် ဝါးနေသည်။ မိုးလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောရဲတော့ပါဘူး။ ခဏကြာမှ ...

"ညစာမရှိတာပဲ ပြောတော့ မနက်ဖြန်စာရော ရှိလို့ လား တစ်ပြည်ဖြင့် တစ်ပြည် ယူသွားလေ ကလေးရဲ့ "

"အဲလို ပေးရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ အန်တီရယ်"

"အေး...တစ်ပြည်သာယူသွား၊ နင် အဆင်ပြေမှ ပြန်ဆပ်"

အန်တီစကားကြောင့် မိုး ဝမ်းသာသွားလေသည်။ တကယ်တော့ ဒီ ညစာပြီးရင် မနက်ဖြန်စာဆိုတာ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား။ အားနာလို့ သာ ဒီညစာအတွက်တင် ချေးတာပါ။

အန်တီဆီက ညစာတင်ရရင် မနက်ဖြန်စာအတွက် ညအိပ်ရာဝင်ရင် ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားရဦးမှာ အသေအချာပါ။ အခုတော့ တော်ပါသေး ရဲ့ လို့ တကယ် ဝမ်းသာသွားမိတာပါ။ အန်တီက ထသွားပြီး အိပ်ခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားလေသည်။ လယ်သမားတွေက ဒီလိုပဲလေ ပုပ်နဲ့ ထည့်ပြီး အဖီလို့ ခေါ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ထားကြတာပါ။

မိုးတို့ လည်း -

မေမေရှိစဉ်အခါတုန်းက ဒီလိုပဲ ဆန်ကို ပုပ်နဲ့ ထည့်ထားတာပါ။ ချက်ကနီးမှ အိုးထဲကို ဆန်ထည့်ရုံပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက မိုးကြာဖြူဆိုတာ အထက်တန်းကျောင်းသူလေ။ အိမ်က စီးပွားရေးအကြောင်း ဘာမှ မသိဘဲ လိုချင်တာ ဝယ်မပေးရင် စိတ်ကောက်မယ်၊ မုန့်ဖိုးကိုလက်ဖြန့်တောင်းမယ် ဒါပဲသိတာလေ။

သြော်.....

ဘဝဆိုတာ ဒီလောက်အပြောင်းအလဲမြန်လိမ့်မယ်လို့ မိုးထင်မထား
ခဲ့ပေ။ အခုတော့ မိုးတို့ ညီအစ်မရဲ့ ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးက အကျည်းတန်ရ
ပ်ဆိုးလိုက်တာ။ ဒီကံကြမ္မာလက်မည်းကြီးက ဘယ်လောက်တောင် လ
က်တံရှည်ရှည်နဲ့ မွေနေဦးမလဲ မသိပေ။

"နင့်အဖေကလည်း နေစိမ့်လိုက်တာအေ။ ကလေးတွေကို
နည်းနည်းမှ ပြန်မကြည့်ဘူး။ ငါပြောရရင် မကောင်းရှိတော့မယ်"

အန်တီက ဆန်ချင်ပြီးထည့်ပေးမယ်လုပ်တော့ မိုးပိတ်စလေးကို ဖြန့်
ပေးလိုက်သည်။ အန်တီက ဆန်ချင်ထည့်ပေးရင်းပဲ -

"ဘုတ်ဆုံ ...ငရုတ်ဆုံမိန်းမကို ရထားလို့ ပေပဲ။ သူများ တွေလို
ချောချောလှလှသာ ယူထားရင် နင်တို့ ကို သူမိန်းမက သတ်ခိုင်းသတ်ပ
စ်မလားမသိဘူး"

"မကိုချစ်လို့ ဥကိုခင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက အမှန်ပါပဲ အန်တီရယ်။
သမီးတို့ က မေမေမျက်နှာမှ မရှိတော့တာ။ သူစိမ်းလိုပါပဲ။ မိန်းမကပါ
တဲ့ သားတွေကျတော့ သားကြီး သားငယ်နဲ့ အလိုလိုက်တာ ပြောမနေပါ
နဲ့ တော့"

"အဲဒါပြောတာပေါ့။ အဲဒီသားကြီးတို့ သားငယ်တို့ အရွယ်ရောက်
လာရင် နင့်အဖေ ဒုက္ခရောက်မှာ ။ မယုံစောင့်ကြည့်။ သူ့ကိုပြန်မသတ်ရ
င် ကံကောင်း"

"ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ အန်တီရယ်။ သူ့ကြမ္မာ သူဖန်တာပဲဟာ။ သမီး
တို့ က သားသမီးဆိုတော့ ပြောပြလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ"

မိုးပြောရင်း ဆန်ထုပ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ပြီး -

"သမီးပြန်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ"

"အေး အေး"

မိုး အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာမှ ... ""

"ဪ...ကလေး နေဦး"

အန်တီက နေဦးဆိုသဖြင့် မိုးခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

"နင့်ကို ငါအကြံပေးမလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

"အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနဲ့ ထိုင်စားနေလို့ ကတော့ နင်တို့
ကြွေးတင်ပြီးရင်းတင်နေမှာ။ ပိုက်ဆံအတိုးနဲ့ ဆွဲပြီး ကုန်စိမ်းရောင်းပါ
လား ကလေး"

မိုးတွေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကုန်စိမ်းရောင်းရမယ်တဲ့ လား။ ရော
င်းတာက လွယ်တယ်လေ။ အော်ရဲဖို့ က ခက်တာပါ။

အခန်း(၂)

"ဟာ ကောက်ရိတ်ဖို့ ကြိုတင်ငွေထပ်ယူလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မမရယ်။ အခုတောင် ကြွေးတွေက များ နေတာ။ တော်ကြာ မနိုင်မနင်းဖြစ်ကုန်ရင် ဒုက္ခ။ ကြွေးရှင်တွေ ဆူသံပူသံတွေ ကြားရတော့မှာပဲ"

မွန်က ညည်းတွားလေသည် ။ ဖေဖေက မိုးတို့ ညီအစ်မကို ခွဲထုတ်လိုက်တာ ပိုက်ဆံတစ်ရာ ဆန်တစ်ဘူးပင် မပေးခဲ့ပေ။ သူ့မိန်းမနဲ့ စကားများ ပြီး ခွဲထွက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်ပေးပါ့မလဲ။ ခွဲထွက်တယ်ဆိုတာက သူတို့ လည်း သူတို့ ဘာသာ ချက်စား၊ မိုးတို့ လည်း မိုးတို့ ဘာသာ ချက်စားကြတာပါ။

နေတာကတော့ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူပါပဲ။ အခု အဖေနဲ့ သူ့မိန်းမရော မယားပါသားတွေရော အိမ်မရှိကြပေ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်စိုးရဲ့ ဇာတိရွာကို အလည်သွားကြသည် ။ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမလဲတော့မသိပါဘူး။ မိုးတို့ အဖို့ ကတော့ သူတို့ ပြန်မ လာလေ ကောင်းလေပါပဲ။ စားစရာမရှိတာ ရှိတာ ဘေးချိတ်ထား။ နားအေးပါးအေးနေရသည် လေ။

"ထပ်မယူလို့ တော့ ဖြစ်မလား ညီမလေးရဲ့ ။ စားစရာမရှိတာကို ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ မှ မရတာ။ နင် ဘာမှ မစားဘဲ နေနိုင်လို့လား"

"ဟူး"

"ကြွေးများ တော့လည်း အချိန်တန်မှ ကြည့်ရှင်းကြတာပေါ့။ အခု ငါ စဉ်းစားထားတာရှိတယ်။ ပြောမလို့ ဟာ နင်က စကားဖြတ်ပြောတော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

"ပြန်စဉ်းစားလေ"

"ပြန်စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး။ ကောက်ရိတ်ဖို့ ကြိုတင်ငွေယူပြီး ငါကုန်စိမ်းရောင်းမယ်၊ ဒီလိုပဲ အမြတ်ကလေးရတာကို စားလည်း စား ကြွေးလည်း နည်းနည်းစီ ဖဲ့ဆပ်ရမှာ ပေါ့"

"မမ ရောင်းရဲလို့ လား"

မိုး မဲ့ပြီးလေး ပြုံးဖြစ်သွားလေသည် ။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်တာပဲ ရောင်းရဲရမှာ ပေါ့။ အရင်တုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝက ပြီးခဲ့ပြီပဲလေ။ မရောင်းရဲရင် ကြွေးတင်မှာ ပေါ့။ ဝမ်းစာအတွက်လည်း ရဲရတော့မှာ ပေါ့လေ။

မေမေရှိတုန်းကတော့ ...

မိုးက ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ပါးလိုပါပဲ။ အရာရာ ပြည့်စုံသလောက် ဘဝနဲ့ ကြွကြွရွရွလေး ကျောင်းတက်နေရသူ။ ဒီရွာလေးမှာ မိုးက ပညာတတ်တစ်ယောက်လို့ ပင် ပြောလို့ ရပါသည် ။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ အထိ ကျောင်းတက်ဖူးသူက တစ်ရွာလုံးမှာ မိုးနဲ့ မိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း အေးအောင်ပဲရှိတာလေ။

အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက ပညာရေးကိုဦးစားပေးရကောင်းမှန်းမှ မသိကြတာ။ အခုကျတော့ မြို့ကျောင်းတက်သူတွေ အရင်ကထက် များလာတာ ဝမ်းသာစရာပါ။

"မမ"

"ဟင်"

"မမ ရောင်းရဲလို့ လား"

"ရောင်းရဲအောင် ရောင်းရမှာ ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဘယ်သူကမှ မွေးကတည်းက တတ်လာကြတာမှ မဟုတ်တာ"

"အေးလေ.....မမရောင်းမယ်ဆို ရောင်းပါ။ မွန်က မမလို ပညာမတတ်တော့ အတွက်အချက် မလည်ဘူးလေ"

"လည်လည်း နင့်ကို မရောင်းခိုင်းပါဘူး။ ငါက အကြီးပဲ ဟာ ငါပဲ လုပ်မယ်"

"ဒါဆို မမ ဘယ်သူ့အိမ်မှာ ပိုက်ဆံရှာမှာ လဲ"

"အဒေါ်အိမ်မှာ ပဲ အရင်ရှာကြည့်မယ်။ သူတို့ ဆီမှာ မရမှ အခြားအိမ်မှာ ရှာမယ်လေ"

"မမသဘောပါ"

ပြောပြီး ညီမလေးက ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည် ။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာရှိရင် အချိန်မဆွဲတတ်တဲ့ အကျင့်အတိုင်း မိုး ပိုက်ဆံရှာဖို့ အတွက် အဒေါ်အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့တော့သည် ။ အဒေါ်အိမ်ကိုရောက်တော့ မြတ်ပန်းတစ်ယောက် လက်သည်းကို လက်သည်းနီဆိုးနေတာ မြင်ရလေသည် ။

"မြတ်ပန်း အဒေါ်ရော"

"အိမ်နောက်ဖေးမှာ ထင်းသယ်နေတယ်"

"ဟုတ်လား"

မြတ်ပန်း ဘာမှ ပြန်မပြောခင်ပဲ မိုး အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်

လာခဲ့တော့သည်။ ။ ပြီးတော့ အဒေါ်ထင်းသယ်နေတာကို ကူသယ်လိုက်
တော့၏။ ပိုက်ဆံလာရှာတဲ့ အကြောင်း ချက်ချင်းမပြောရဲသေးဘူးလေ။
မရှိဆင်းရဲသားတွေဘဝက ဒီလိုပါပဲ။

သူဌေးတွေအိမ်မှာ ပိုက်ဆံရှာရင် အလကားမဟုတ်ပေမယ့် ပေးချင်
အောင် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အလုပ်ရှိရင် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရသည် သာ။ ဒီ
အချိန်ဆို မိုးတွင်းမှာ သုံးဖို့ အတွက် ထင်းကို ထင်းစင်ထဲသို့ သွင်းကြရ
သည် လေ။

"နည်းနည်းစီသယ်လေ"

"ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ များများ သယ်တော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့"

မိုးက အဒေါ်သယ်တာထက်များ သယ်နေလို့ အဒေါ်ကပြောတာပါ။
ခဏကြာတော့ -

"အဒေါ် ကောက်ရိတ်ဖို့ လူပြည့်ပြီလား။ ပေးစရာရှိသေးလား မသိ
ဘူး"

လယ်သမားတွေက တစ်ဧက ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ပေးတာရှိသလို
လေးထောင့်တစ်လံနဲ့ တွက်ပြီး ဆယ်လံပတ်လည်ဆို တစ်ကွက်လို့
ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ငါးကွက်ဖိုး ဆယ်ကွက်ဖိုး စသည် ဖြင့်
ယူကြသဖြင့် ဒီလိုမေးရခြင်းပါ။ အဒေါ်က ထင်းချောင်းတွေကိုစီနေရင်း
မှ မိုးကိုလှည့်ကြည့်ကာ -

"နင် ထပ်လိုချင်လို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရမယ်ဆိုရင် လိုချင်သေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

"ဘယ်နှစ်ကွက်ဖိုး ထပ်ယူမှာ လဲ"

"ဆယ်ကွက်ဖိုးလောက်ယူမယ် ဒေါ်ဒေါ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား အရင်ဆယ်ကွက်ယူထားတာနဲ့ အချိန်တန်ရင် မနိုင်မနင်း ဖြစ်ကုန်မယ်နော် မိုး"

"ရပါတယ် အဒေါ်၊ အချိန်တန်ရင် မိုး ကျေအောင်လုပ်ပေးမှာ ပါ။ အခြားလူလည်း ငှားရမှာ ပေါ့။ သမီး ဈေးရောင်းချင်လို့ ပါ"

ဒေါ်မြတ်သူ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ -

"နင်က ဘာရောင်းမှာ လဲ"

"ဈေးထဲမှာ ကုန်စိမ်းသွားယူပြီး ရောင်းမလို့ ပါ"

"ရောင်းရဲလို့ လား"

"ရောင်းရဲရမှာ ပေါ့ အဒေါ်၊ ဒီအတိုင်းထိုင်စကားနေရင် ကြွေးက ထပ်ထပ်တင်နေမှာ ။ ဈေးရောင်းတော့ အမြတ်စားပြီး အရင်းမပျောက်ဘူး ပေါ့"

"ရောင်းရဲရင်ကောင်းပါတယ်။ ယူချင်ယူလေ။ အချိန်တန်ရင်တော့ ရှောရှောရှူရှူတော့ ဖြစ်ပါစေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ်စိတ်ချပါ။ အဒေါ် စိတ်မညစ်စေရပါဘူး"

"အင်းပါ....ကဲ...ထင်းသယ်တာတော်တော့။ တစ်နေ့နည်းနည်းစီပဲ သယ်ပြီးထည့်နေတာ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ တော်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

တော်ပြီဆိုတာတောင် မျက်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့ မိုးထင်းတွေကို သုံးပွေတော့ ထပ်သယ်ခဲ့သေးသည် သာ။ ဪ...မရှိဆင်းရဲသားတွေ ဘဝက ဒီလိုပါပဲ။ ပိုက်ဆံသွားရှာရင်း သူဌေးအိမ်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ မျက်

နှာရအောင် လုပ်ပေးတတ်ကြရသည် သာ။
